

YİTİK

Yüzün تنها sözün samut

Evden yitme vaktidir gelmiştir
aşkın çağırın süveydası vardır –bilinir
bir göz kapağının istemsiz titremesi
bir el hareketinin biçim değiştirmesi
bir yaka düğmesinin yere düşmesi
kuşlar çıkar önüne kuşlara bakarsın
kuşlar bakar gözünün içine
aşk için kaybeden dersin
ölmez öyle her kapı eşiğinde

Yürüdükçe esrimektedir geçtiğin sokaklar
bir uzun limon bahçeleri devrilir yola
bir gravürden taşar sanki kaldırımlar
bir dert yerleşmiş gibi attığın adımlar...
çok yağmur tatmışsın çok asit çok zehir
bir tüyler uçuşmuş üstündeki pelerinden
bir semender yuva yapmış iç cebine
susmuşsun...

Ki yel çarpıntısı kalbi delip geçen
çakıla çakıla çivilenip bir od ağacına
için bütün gülleri açıp kurutmuştur da
Gözleri yemyeşil olan bir hüznün –örtüsü
çürümüş yazlardan biçile biçile
bütün kırgınlıkları şakayıkları serçeleri
şadırvanları kendine sıla kendine gurbet bilmişsin
ama adı uğultularla okunan bilici
yakarışı yoksul evlerde veraseti tozlanmış
silik bir mühürsün kitaplarda

Sen dedikçe ele veriyorum kendiliğimi
kendimin yitikliğini.

Mehmet S. Fidancı